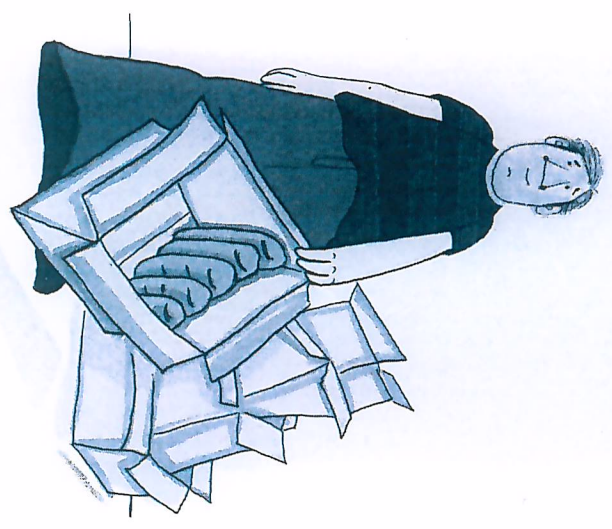

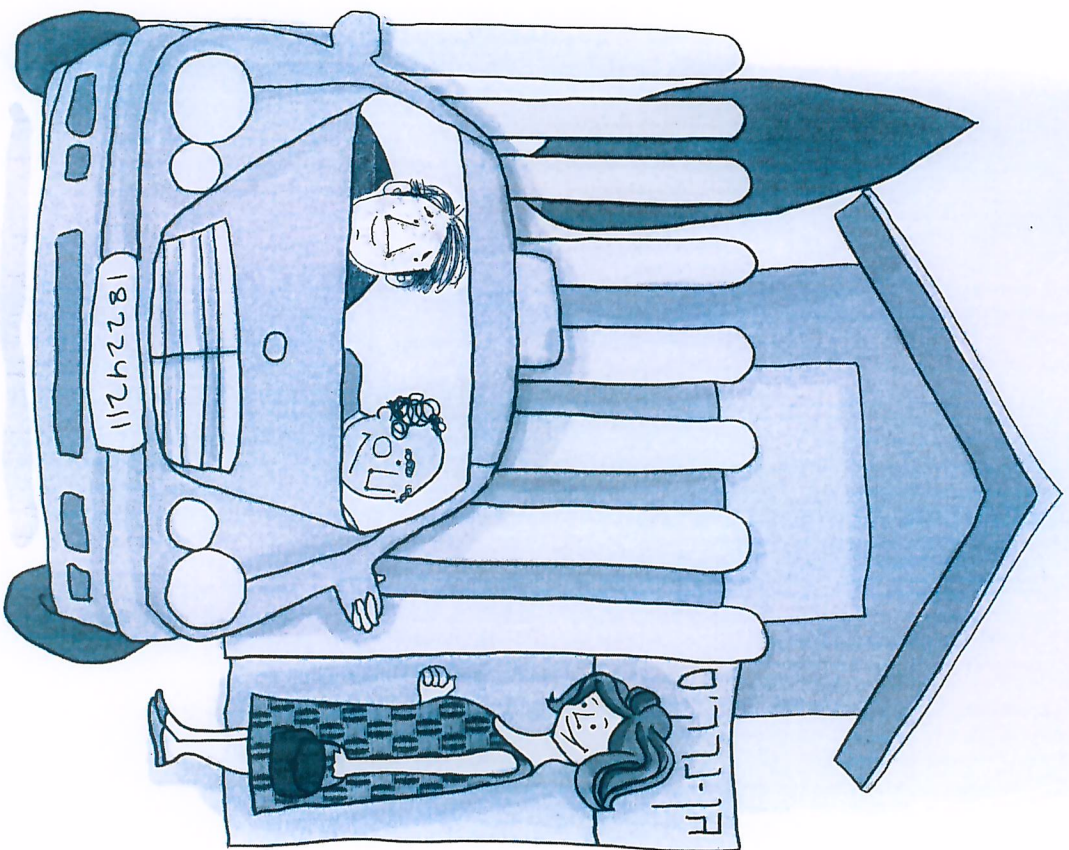
שלום

וגם להתראות....

סיפורו של אפי שעזב את בית החורים
ועבר לגור בהוסטל

מאת: דליה נסים

שלום!

קוראים לי אפי,

ורציתי לספר לכם משהו חשוב שקרה לי השנה.

השנה יצאתי מהבית, ועכשיו אני עצמאית וגר בהוסטל.

גדול, נכון?

רוצים לדעת איך זה קרה?

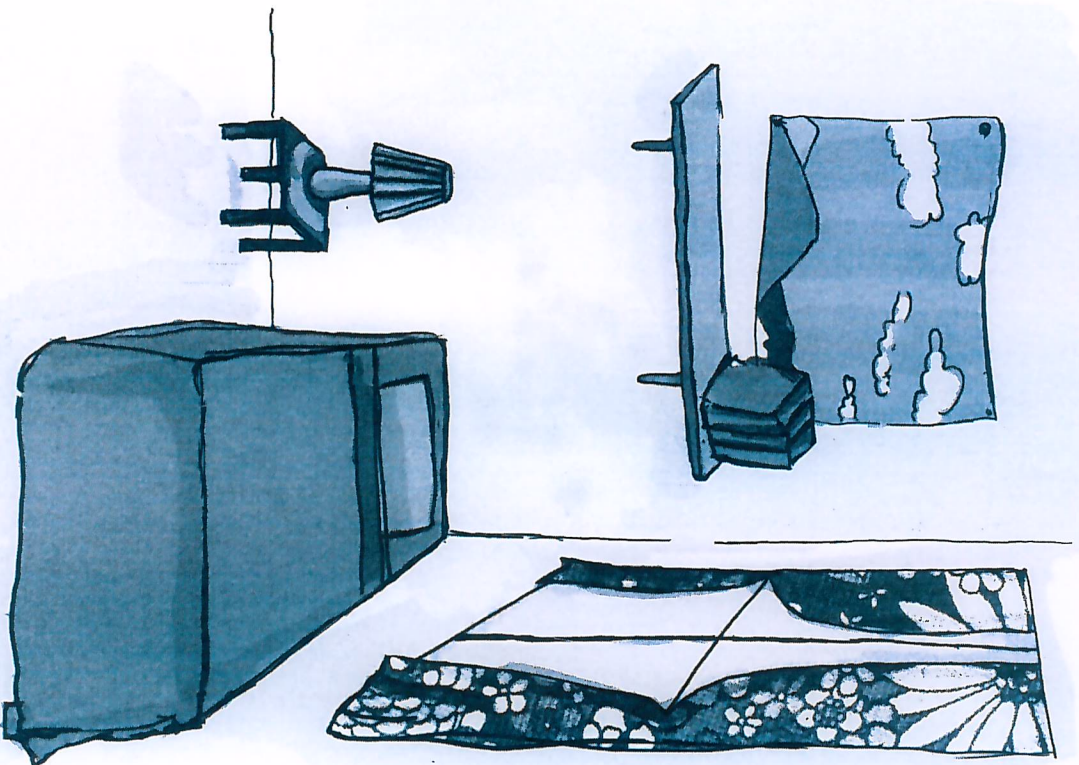
אז ככה:

כמו שאמרת, קוראים לי אפי, ואני בן 28.

יש לי הורים מאוד טובים:

אבא שלי, חיים, הוא נהג מונית.

אמא שלי, אורלי, גנת בגן "נרקיס".

יש לי שני אחים:

אחי הגדול, יגאל, הוא סטודנט. הוא לומד בחיפה.

אחותי חגית יותר קטנה אפילו ממני. היא חיילת.

אני מאוד אוהב אותם.

יגאל תמיד מצחיק אותי,

וחגית לוקחת אותי לפעמים לסרט ולקניון!

בבית שלנו יש חדר לאבא ולאמא,

חדר לחגית,

חדר ליגאל,

וחדר לי.

כשיגאל חוזר מחיפה, החדר שלו מחכה לו.

כשחגית חוזרת מהצבא, החדר שלה מחכה לה.

וכשאני נוסע לבקר בבית, החדר שלי מחכה לי

עם כל הדברים שהשאירתי בו.

יש לי הפסקה כמו לכולם,
ואני גם מרוויח כסף.

אז איך בעצם עברתי להוסטל?
יום אחד לפני שנה, אולי שנתיים,
אמא ואבא ניגשו אליי ושאלו אותי:
"אפי, מה דעתך, עכשיו כשאתה בוגר ועצמאי
אולי תרצה לגור מחוץ לבית עם חברים?"

לא אמרתי כלום.

רק בראש שלי חשבתי:

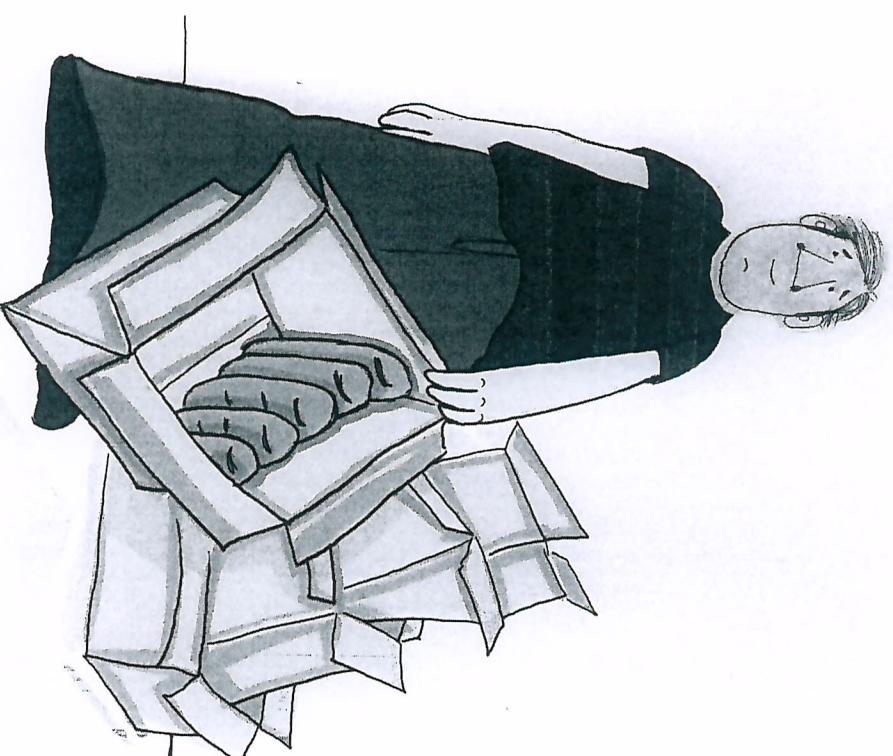
מה קרה? מה עשיתי?

ואחר כך חשבתי:

למה הם מתכוונים?

לגור בהוסטל כמו גלית ורינה שעבדו איתי במע"ש*?
או כמו ירון שהיה איתי בבית-ספר ועבר לגור
בפנמיקה?
או כמו ניר שגר לבד בדירה?

*מע"ש - מרכז עבודה שיקומי

אני עובד במאפייה:
אני לוקח קופסאות קרטון, מסדר אותן בערימות,
ואחר כך שמים בהן לחם.
אני אוהב לעבוד שם:
מתחסיים אליי יפה.

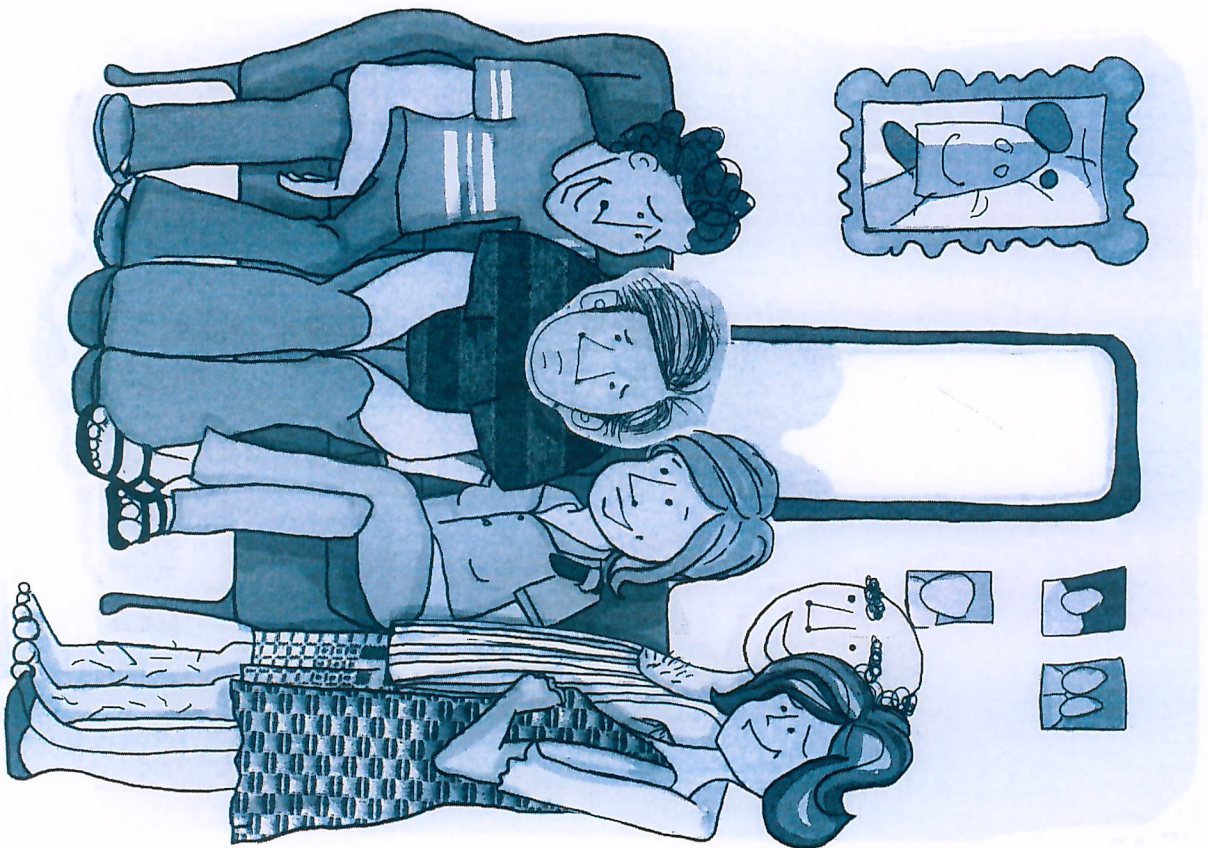
חשבתי המון זמן
ובכלל לא דיברתי.

עד שאמא ואבא שלי התחילו לדאוג:
"אפי, תגידי משהו.

אפי, למה אתה לא מדבר?

"אפי, נו, על מה אתה חושב?"
אפי, אפי, אפי...

קמתי והלכתי לחדר שלי.
סגורתי את הדלת, ישבתי על המיטה,
הסתכלתי מסביב וחשבתי:
מה יקרה לכל הדברים שאני אוהב?
(כי אז עוד לא ידעתי שאני אוהב)
לחדר בהוסטל וגם לא ידעתי שהחדר תמיד יחכה
לי בבית.)
מרוב מחשבות כנראה נרדמתי.

כשקמתי היה חושך.
יצאתי מהחדר.

אבא ואמא עידד ישובו בסלון.

לידם - יגאל וחגית.

מתי הם חזרו בכלל?

"אפי, ישנת שעתים. מה קרה לך?"; שאל יגאל.

חגית רק התקרבה אליי וחייבקה אותי,

ולמרות שהיא יותר נמוכה ממני, היא נראתה לי
גדולה ממש.

טוב, אתם יכולים כבר להביץ שעכשיו הייתה לנו
שיחה רצינית.

גם יגאל וחגית רצו להביץ בדיוק מה זה הוסטל,
כמה חברים גרים בו, מתי נוסעים הביתה.

אמא לא התעייפה והסבירה אולי עשרים פעם
עד שכולנו הבנו.

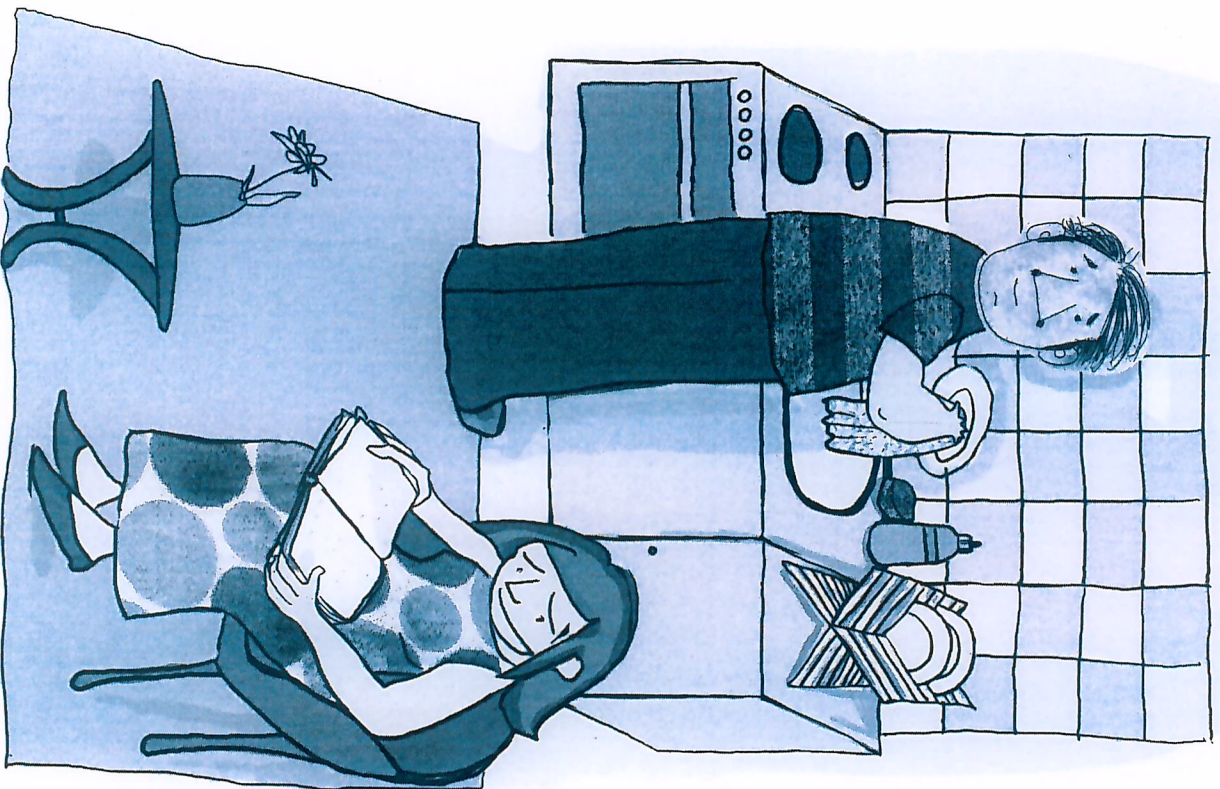
אז ככה היא אמרה:

יש תורנויות וארוחות משותפות.
ובכלל, הכי טוב, כך אמא אמרה,
שכולנו ניסע לבקר בהוסטל.
וכך עשינו!
נסענו להוסטל החדש.
עוד אף אחד לא גר בו.
העובדת הסוציאלית חיכתה לנו -
אנחנו כבר מכירים אותה מקודם.
גם יגאל התלהב!
והאמת - גם אני, אפילו שקצת פחדתי.
"איזה חדר יהיה שלי?" שאלתי, "מי יגור איתי?"
אני אסע מכאן למאפייה לעבודה שלי?
אני אסע הביתה ביום שישי?"
"רגע, רגע", אמרה העובדת הסוציאלית,
"על הכול נענה - בואו נשב בסלון החדש ונדבר".

"גם אני גרתי פעם עם אבא ואמא שלי,
וכשגדלתי והייתי עצמאית, עברתי לגור בדירה אחרת,
עם חברת.
גם אתה אפי, גדלת. אנחנו מכירים אותך
מאז שהיית תינוק.
עכשיו אנחנו רואים ויודעים שאתה גדול ועצמאי
ויכול לגור בהוסטל עם חברים".
מהדברים של אמא הבנתי, שבהוסטל יהיה לי חדר
עם עוד חבר, ואני אוכל להביא לחדר דברים שאני
אוהב ולשים אותם בארונות שלי.
אני אוכל לתלות תמונות שאני אוהב
ועוד כל מיני דברים שהם שלי.
בנוסף הבנתי שבהוסטל יש מדריכים וגם מדריכות,
יש תכניות לבילוי שעות הפנאי וגם מסיבות.

מאז הביקור הראשון הזה כבר עבר הרבה זמן!
אני כבר ותיק בהוסטל.
בהתחלה הזמינו אותנו לפגישה, בלי ההורים,
שניפגש עם האחרים ונהיה חברים.
פגשתי שם את אבי ואת נירה מבית הספר.
איזו הפתעה!
אפילו בחרנו חבר לחדר.
אני בחרתי באודי, והוא בחר בי.
לא הכרנו קודם, אבל בהיכרות שנינו אמרנו
שאנחנו אוהבים סרטים.
אחר כך בהגרלת החדרים
יצא לנו חדר פינתי מקסים.
ואז גם באו ההורים,
והם פגשו את אודי ואמרנו: "נעים מאוד להכיר!"
ואודי אמר: "בואו תיכנסו לחדר שלנו",
ושנינו היינו ממש גאים!

זהו. זה מה שרצייתי לספר לכם.
עכשיו אני כבר רגיל לגור כאן.
אודי ואני ממש חברים,
והולכים יחד לסרטים.

לפעמים כל הקבוצה נפגשת עם הוסטל אחר,
ולפעמים נוסעים לטיולים ולהצגות.

בקיצור - איך יגאל אומר -
"יש כאן חיים מאוד מאוד טובים".

שלא תחשבו - לפעמים יש גם ויכוחים בהוסטל:
מי יישטוף כלים? מדוע רואים ערוץ 2 ולא 10?
למה גדי לא רוצה לעזור בתרנוניות?
ועוד כל מיני בעיות!
אבל בשיחה עם העובדת הסוציאלית או עם
המדריכים, שהם קצת כמו חברים וקצת כמו
הורים, אנחנו מדברים ופותרים בעיות.

אז אם גם לכם כבר הציעו לגור
בהוסטל או בדירה או בפנימייה,
תזכרו את הסיפור שלי:
כמה דאגתי,
כמה פחדתי,
וכמה אני מרוצה עכשיו!

ותזכרו שאתם יכולים לשאול עוד ועוד שאלות,
ולבקש ללכת לראות את המקום.
ותזכרו שלעבור דירה זה אומנם אומר
שהגיע הזמן שנגיד להורים שלום,
אבל אנחנו אומרים גם להתראות!
נמשיך להיות בקשר,
ונמשיך להיפגש !

בהצלחה לכם
ממני
אפיל
